

[Indenrigsministeren]

landets kommuner i 1978 vil have en grundskyldpromille på 10 eller derunder.

Hvis man vil sammenligne de to afgiftsformer, må man også tage i betragtning, at statsejendomme, der er fritaget for grundskyld, ikke blot kan pålignes dækningsafgift af grundværdien, men også af forskelsværdien. Dækningsafgiften af forskelsværdien svarer med en promille, der højst kan udgøre 5 i kommunerne og 3,75 i amtskommunerne.

Ejendomme, der kan pålignes grundskyld, svarer derimod ud over grundskylden alene i visse tilfælde fikseret ejendomsskyld. Denne afgift er som bekendt under aftrapning og er efterhånden af relativt ringe betydning. Nye ejendomme er fuldstændig fritaget for ejendomsskyld.

Med hensyn til Københavns kommunes provenu af dækningsafgiften af statsejendomme har kommunen oplyst, at afgiften for skatteåret 1978 er budgetteret til 12,4 mill. kr. af grundværdierne og 10,35 mill. kr. af forskelsværdierne, svarende til i alt 22,75 mill. kr.

Hvis der i stedet havde været pålignet de pågældende ejendomme grundskyld med 45 promille af de afgiftspligtige grundværdier, ville dette have givet et provenu på 55,8 mill. kr. eller 33,05 mill. kr. mere end den samlede dækningsafgift af ejendommenes grundværdier og forskelsværdier.

For så vidt der i begrundelsen for spørgsmålet er peget på Københavns kommunes faktiske status som både primærkommune og amtskommune kan jeg sige, at det vil blive overvejet i indenrigsministeriet, om der af den grund eventuelt bør indføres en adgang for Københavns kommune til at påligne statens og andre offentlige ejendomme dækningsafgift med højere promiller end de nu gældende.

Til udenrigsministeren (5/10 77) af:

Glistrup (FP):

»Hvad er skatteydernes samlede udgifter – direkte såvel som indirekte – i indværende finansår til Danish Journal?«

(Spm. nr. 24).

Begrundelse.

Udenrigsministeriet udsender et flot illustreret blad i 80.000 eksemplarer på engelsk,

tyisk, fransk og spansk om socialdemokratiske synspunkter på mere eller mindre ligegyldige begivenheder. Det fordeles gratis til, hvad ministeriet betegner som interesserede og toneangivende kredse inden for kunst, kultur, erhvervsliv, massemedierne og politikere. Uden mindste forbehold må et sådant propagandaskrift stemples ikke blot som snobberi, men også som meningsløst frådseri med skatteydernes penge.

Besvarelse (12/10 77):

Minister Lise Østergaard:

Som svar på hr. Glistrups spørgsmål nr. 24 af 5. oktober 1977 vedrørende udenrigsministeriets kvartalstidsskrift Danish Journal skal jeg oplyse, at der for finansåret 1977-78 er afsat 635.000 kr. til produktion af tidsskriftet. Det udkommer i fire sprogversioner med et samlet oplag pr. kvartalsnummer på 80.000 eksemplarer. Dette giver en pris pr. eksemplar på omkring 1 kr. 90 øre, hvilket er mindre end halvdelen af stykprisen i forhold til det magasinformat, der blev opgivet for halvandet år siden.

Danish Journal, der blev startet i 1921 under navnet Danish Foreign Office Journal, har fremdeles det formål at skildre, hvad der rører sig i det danske samfund på de kulturelle, politiske, økonomiske, erhvervsmæssige, videnskabelige og sociale områder.

Bladet skrives af journalister eller af særlige eksperter inden for de emner, der behandles. Det distribueres globalt til kredse, som Danmark er interesseret i at holde løbende orienteret om den generelle udvikling i det danske samfund, eller som selv har anmeldt et ønske om denne orientering. Gruppemodtagerne er primært udenlandske bladredaktioner, biblioteker, undervisningsinstitutioner, foreninger, internationale organisationer m. v.

Jeg må kategorisk afvise, at bladet ensidigt skulle være udtryk for socialdemokratiets synspunkter. Det er udtrykkeligt anført i kolofonen, at indholdet »ikke nødvendigvis repræsenterer udenrigsministeriets meninger, holdninger, officielle politik eller indstilling«.

Danish Journal er et væsentligt led i vore repræsentationers informationsarbejde i udlandet, ikke mindst i forbindelse med besvarelse af forespørgsler. Artikelstof i publikati-